

РАДОВА РАДА

Тижневий умови публікації на 1918 рік.

на 3 міс.	на 6 міс.	на 1 рік.	на 3 міс.	на 6 міс.	на 1 рік.	на 3 міс.	на 6 міс.	на 1 рік.
—	—	—	—	—	—	42 р.	28 р.	14 р.

Відплата за публікацію вартує з 1-го числа кожного місяця. — За зміну адреси 50 коп. (якщо зміни доведуться прикладати стару адресу).

УВАГА АВТОРАМ: статті неухваленої редакцією не повертає. Адреса редакції й контори

У КИЇВІ, ІНСТИТУТСЬКА 22.

Телефон редакції 64-80. Почт. скринька № 373.

ГАЗЕТА ПОЛІТИЧНА, ЕКОНОМІЧНА Й ЛІТЕРАТУРНА. Виходить щодня, окрім понеділків і днів після великих свят

Умови друкування оголошень.

На 1 сторінці з марб. — код на 1 рядок в 1 шпальці по 10 коп. за рядок. Обсяг, що друкується в 1 рядку не більше як в 1 рядку шп. з марб. за 1 ряд.

Контракт відкритий від 10—6 год.

Ціна окремого № у Києві 60 к. В провінції і на вокзалах 60 к.

№ 10.

Четверг, 16 (3) січня 1919 року.

№ 10.

Дружина і брати оголошують що погребення помершого полковника **РОСТИСЛАВА ВАСИЛЬОВИЧА КОШОВОГО** відбудеться 16 січня в 12 годині дня на Звіринецькому цвинтарі.

Другий Городський Театр.

Український Театр під орудою **М. К. Садовського** Олександрівська 12. Сьогодні 16-го січня **Назва старого млина** 17-го Запорозьке за у четверг Дунаєм і Артист 18-го Вистави не буде Початок о 6 год. веч. Квитки продаються з 11—2 дня з 5—9 веч.

МОЛОДИЙ ТЕАТР

Четвер 16-го (3) Р А Н О К **Олеся** Драма тичні етюдів Різдвавий вертеп В Е Ч І Р **Гавитман** Затоплений дзвін. Початок ранком о 12 год. у вечері о 6 год. Квитки продаються з 10—12 і з 4—7 год.

ДЕРЖАВНИЙ ДРАМАТИЧНИЙ ТЕАТР

Меркитівська 8. Р А Н О К В Е Ч Е Р **Лісова пісня** Прем'єра Примаєра Г. Юсен. **Концерт** робітничого хору **Підпори** громадянства. **Мірандолина.** Квитки продаються з 11 до 1 г. дня і везером з 3 до 8 год. Адміністратор **Александров.**

Д А ВНИЙ НАРОДНИЙ ТЕАТР.

Троїцький Дім. В-Васильківська вул. Сьогодні 16-го січня **Гандзя** у п'ятницю 17 (4) 1 ств тисяч 2) колядки, у у четверг суботу 18 (5) **МАРУСА БОГУСЛАВНА**, у неділю 19 (6) ранком Крути, та не перекручу, у вечері **ЧУМАНИ**. Ціни місць на всі вистави звичайні. Початок вистав ранком: 12½ год. у веч. 6 год. Квитки на всі зазначені вистави продаються в касі театру від 11—3 год. в день і 4—9 у веч.

До всіх патріотів-українців і громадських організацій.

Український Народний Республіці потрібна залюзна армія, щоби боротися з усіма ворогами Українського Народу. Усіх, хто бажає служити Укр. Народ. Респуб. запрошуємо в **СИНЮ ДИВІЗІЮ**. Для вступу в **СИНЮ ДИВІЗІЮ** потрібна записка двох членів із **Синьої дивізії**, або записка української громадської організації чи видного діяча. Прийом у дивізії провадить **Комісія** по скликанню Синьої дивізії на **Фундуклівській, 5** (др. пов.) куди й зголошувались. Голова Комісії **Ф. Крушинський.** Секретарь **М. Заборський.** 5—37—3

Оголошення.

Всіх членів партії Самостійників-Соціалістів просять неодмінно являтися в Бюро партії для обміну карток що для окрім свят від 10-ї до 3-ї години дня. Після 15-го січня старі картки рахуватимуться не дійсними. Адреса: Театральна площа 16 48-а бушва редакція газети **Відродження**. Секретарь партії. 5—48—2

Оголошення.

Подільська Губернська Народна Управа запрошує на посаду Завідуючого Опічно-Статистико-Економічним Відділом людину з вищою освітою, теоретичним та практичним земським стажем. При відділі є підвідділи: біжучої с.-г. статистики, учетноземельний та статистико-економічний. Від кандидата бажано знання української мови. Платня 12000 карбованців на рік включаючи і на дорожнечу. Прохання з сугісним вітам та друкуваннями працями, направляти Камінець на Подільську Губернську Земську Статистику. 1—35—3

Оголошення.

Головному Інтендантському Управлінню для укомплектування деяких армій потрібні Корпусні, Дивізійні інтенданти, бухгалтери та діловоди добре знайомі зі справами по цім посадам. Важко призначення на такі посади треба подати до Головного Інтендантського Управління заяву і обов'язково посвідчення двох відомих членів Українського Національного Союзу або певної Української організації; без такого посвідчення заява на будуть розглядатися. 3—49—2

Кооперативна школа ім. Василя Домала навчання в школі починається з 30 грудня до 15 січня 1919 року на яке число учні мусять явитися до школи. 2—1504—3

Кам'янецький Університет.

Вступ до Університету в весняному семестрі 1919 року на истор. філологічний, математичний і богословський факультети продовжено для осіб, що знають українську мову. Початок лекцій 23 січня. 4—31—2

Перші київські веч. загально-освітні курси

(з прав. для учн.) Відкр. прийом слухачів на 2 підріч. на всі відділи. Канц. відчин. в понед., середу та п'ятницю. 6—8 г. веч. Михайл. пл. Реальна школа. 3—011—3

Приймається передплата на нову велику щоденну газету

„УКРАЇНА“ Газета, міщо стоячи на ґрунті Української Національної Державності, буде обслуговувати інтереси селян, робітників та трудової інтелігенції і боронитиме гасла:

1. Хай живе Самостійний Український Народ-правний господарь на своїй землі;
2. Хай живе всевітнє визволення поневолених націй;
3. Хай живе всевітнє визволення праці від влади капіталу.

До участі запрошені визначні українські політичні і літературні діячі. Редакція має густу сітку власних дописувачів на Україні і по всіх визначних центрах Європи. Передплата: На 3 міс. 84 гривні; на 1 міс. 28 гривень.

Адреса Редакції і Контори: Київ, Театральна площ. 48а, тел. 57-16 (пом. бушв. газети Відродження). Редактор-Видавець: **Володимир Самійленко.** 3—61—1

Оголошення.

Центральний Комітет Партії Самостійників-Соціалістів приписує своїм членам, які знаходяться на провінції, неодмінно всіма силами стремитися до популяризації партії, закладати на місцях партійні комітети, про що повідомити відповідальну повітову або губерніальну філію і Ц. Комітет Партії—м. Київ, Театральна площа 48 а. Ц. К. Партії Самостійників-Соціалістів. 5—62—1

Офіційний відділ.

Наказ Головної управи військ Української Народної Республіки. 11 січня 1919 року.

(По головному інтендантському управлінню).

Наказу прийняти до відома і керування низчезазначену об'яву військового міністра:

„Всі голови домових комітетів, а де їх немає хазяїн будинків або двірники повинні негайно не пізніше 22-го цього січня о 12 годині повідомити головне інтендантське управління про військове майно, яке маєтись в будинках, або складах і підвір'ях, себ-то: черевки, шовки, шинелі, штани, суковні зимні сорочки, теплу білизну, постельну належність та інше. За речі здані своєчасно в інтендантство, або про які було зроблено своєчасно повідомлення головному інтендантському управлінню, буде заплачено по твердих цінах: ті речі, які будуть знайдені після 22-го січня, про яких не було повідомлення головному інтендантському управлінню, будуть конфісковані і голова комітету і секретарь його, в разі відсутності в будинковій комітеті хазяїна будинку; двірники а в обох випадках і власники річей, будуть віддані під військово-польовий суд, як зрадники і вороги вільної України. Двірники будинків, а також всі люди, хто покаже де хованиться військове майно, власник якого не хоче повідомити про це головне інтендантське управління, одержує 5% вартості вказаних річей по твердих цінах.

Підписав: начальник штабу отаман **Осецький.** Головний інтендант отаман **Дзюбів.**

На стару тему.

Кожен пам'ятав певне ту сцену, коли старий Тарас Бульба, залізними ланцюгами до дерева прип'ятий, з кострецем під ногами, подає поради на здохні своїм товаришам. Поради його вітер розносить і не чувають їх любі йому „хлопці“. Одна проте дійшла до них, але дістав за неї старий козак обухом по голові так, що й світ в очах закрутився. І все ж, як отямився, радіощами блиснули старі очі, коли побачив, що такі дійшло, куди треба, перестережливе слово.

Ця картина мимоволі стає перед очима, коли загадаємо над становищем за наших часів усього чесного й свідомого своєї відповідальності публіциста, тих, про якого Щедрин казав, що доля дала йому величезну втіху, але ж і напоїла його серце трузиною. Доля прип'яла такого робітника слова залізними ланцюгами на високостях, з яких йому часто буває видніше, ніж тим, що внизу. І доля ж розвіслала під ногами огнище, на якому він мусить пектися й згорати, а над головою—обух поставила, що час од часу спускається, випробовуючи міць тієї стражденної голови. І коли він своє діло хоче справляти чесно, коли кортить йому взяти справжню участь у кипучій боротьбі, бути голосом совісті для сучасників і тривоги за майбутність—він мусить виступити і з словом осуду, і з словом перестороги. І... або не доходить слово те до „хлопців“, або ж—спускається обух на голову, од якого світ перевертається. Звичайна доля вільного, незалежного, даному режимові небажаного слова...

І що-до мене, то я все-таки волів би обух, аби тільки слово перестороги доходило, куди треба. Я пережив на своїм віку всякі цензури, почавши од царської й кінчаючи революційною. І я знаю, що нема для робітника слова гіршого становища, як те, коли голос його розвіється й губиться в пустині велелюдній і слово нікуди не доходить, а „хлопці“ ні осуду, ні перестороги не чувають. Краще обух, стократ краще: за ударом прийде радість і свідомість виконаної повинності та досягнутих результатів, нарешті просто боротьби за вільне, незалежне слово, за яке по всяк час і за всяких режимів однаково глушать обухи й прип'кають огнища.

Кажу—однаково, однаково для мого, як публіциста, свідомості. Коли шаліла безтязя цензура Кістяковського, я твердо знав, що це не на довго, і з утіхою переможця збираю поговорити про неї „по-тім“. Тепер я вже не збираюсь говорити,—одхотілось. І знаєте—чому? А тому, що перекинувши старий лад, його наступник лишив собі з усього старого арсенала найгіршу зброю розтлінного режиму—політичну цензуру. Ту цензуру, що була найкращим помішником старому режимові в його самоубійчих заходах.

І над огнищем життя, що прип'кає знизу, і під загрозю обуха, що навис зверху, я все ж повинен проказувати своє повсякчасне, як публіциста, caeterum senso: політична цензура—а вся та темрява, що за нею стоїть і росте на силах, мусить бути знищена. Умови вільного слова мусять бути про всіх однакові. Публіцист мусить бути, як і годиться йому, голосом совісті й перестороги й одбрати за свої слова й помилки плату—нехай і обухом, але за ті тільки, що вже дійшли до читача. Бо—ще раз кажу—краще обух, ніж муки невисловленої перестороги. Краще найгірша кара од найсуворішого суду, ніж попередня цензура.

Отже—хай живе, як тепер люблять казати, обух, аби згнули тільки вітри, що заглушують і дарма розносять по пустому полю крик болю, сорому й перестороги... **Сергій Єфремов.**

До з'їзду в Празі.

Знову слов'янська політика. Остання, мабуть, „ставка“ російської „самочинної“ дипломатії. В Празі скликається „всеслов'янський“ з'їзд. Яким буде на йому представництво, які будуть завдання і цілі—це для нас terra incognita. Факт той, що скликається все-слов'янський з'їзд.

З'їдуться люди. Ось тут, як пише з мішка, вилізе питання, чи досить обізнані взаємно ці люди, чи досить близькі вони собі, щоб почати загально-слов'янську справу, осміане „Новим Временем“, „общее славянское дѣло“?

Я зовсім не скептик, навіть прихильник то зв. „слов'янської політики“, але маю сміливість бути реалістом, дивитись не на препаровані, а на справжні факти. І саме ці факти свідчать про надзвичайну необізнаність, про надзвичайну взаємну, відчуженість слов'янства.

Відкидати того факта не можна. Звернемось до літературних джерел, до тих саме, де виявилось рідке серед слов'ян бажання пізнати один одного!

Почнемо з „старших братів“, поляків та росіян.

Wiktor Gomulicki щиро хоче пізнати душу Росії.

А перед тим констатує факт: „ми не знаємось і не легко нам пізнати один одного!“

Як уявляє собі росіянин поляка? „Дія нього вся минувшина Польщі зперсоніфікована в бунтарі—шляхтичі, п'ятниці і інтригани, якого життя впливає виключно на спиванню „wiegzupu“, катованню селян, підкручуванню саженого вуса та повторянню що три вирази „panie dobrodzieju“.

Як уявляє собі поляк росіянина? Не перший—ліпший поляк, а чоловік, який совістю студіював оте загадкове Russenthum. Студіював Мережковського і Достоевського, немешного аналізу ризав душі Кирилових і Пестлів, Шатових і Муравіових, Верховенських і Галцинів... Слухайте, слухайте ж, який з того наслідок!

Впливає з того всього правдива душа Росії—та сама, знати яку в наших обов'язком. Бачимо в'очевидь всю своєрідність самобутності тієї душі, і кидається нам в очі та найглибша в світі безодня, що ділить душу Росії від польської душі!

Так пізналися „старші брати“. А що вже „менші“... Спитайте болгарина, хто такий сербін?—Svinoпад!—krótko a woztowato відповість болгарин.

І це в ті часи, коли Болгарія і Сербія не захоплювали ще були репродукцією б'льшійської історії з Кайном та Авельом. Це навіть в ті часи, коли балканська Халциня ота многострадальна Македонія, ще не була тим яблуком, яке австрійський Парис кинув поміж слов'янських красуні.

Не будемо торкатися роз'ятрених рах.

Сконстатуємо тільки, що ті рани що дня ширшають, кров з них тече вже річками, кров не в якомусь абстрактному, а в буквальному розумінню слова.

Страх наладає од такого слов'янського „зближення“. І лиш tertius gaudens може зберігати зимну кров, лиш він з холодною байду жистью обстоє те, що йому вигодно.

Будьмо ж розумні і обережні. **Дя. Колоніус.**

20 літ культурної праці.

27 грудня 1897 р. в кімнатці будинку петербурської міської думи, відбулись перші збори „Благотворительного общества изданія общепольских и дешевых книг, що тепер для скорочення зве себе просто „Благодійне товариство“. Ці збори були початком життя громадської організації, яка відіграла помітну роль в тогочасній стадії українського національного руху. Була глуха ніч реакції. Українське слово мурдувалось на прокурорів лажу денури. Наше громадянство напружувало сили, щоб знати цензурні пута з літератури, щоб знайти якийсь ґрунт для організації культурної роботи. І от наче відчувся якийсь здвиг, повіяло передрапінним вітром: в Петербурзі українцям пощастило добитись стверження статутів двох товариств з виразним українським характером — товариства імені Шевченка та „Благодійного товариства“. Останнє, як організація просвітна, одразу звернуло до себе увагу громадян і зробилось осередком усіх спроб і заходів для поширення популярно-наукової української літератури. Гурток петербуржан, що скупчились коло цього товариства, провадив систематичну боротьбу з цензурним режимом 1876 року, клопотався про довід рукописів, об'являв коркюрси на популярні брошури, ширяв у великому числі свої видання. Громадянство підтримувало роботу товариства грошовими засобами, українські популяризатори охоче видавали йому на видання свої праці.

В той глухий час, в ненормальних умовах роботи, товариство по-звичайному відбувало службу першої української „Просвіти“ і зробило хоч не багато на число і міру, але чимало по значній роботі, бо іменню його робота й заходи, склади-б, узаконили існування української популярної літератури навіть під заборонним цензурним режимом. В час визвольного руху товариство теж виконувало обов'язок оборонця інтересів української просвіти і культури, подавало до вищого уряду записки про скасування цензурних утисків, про довід святого писма українською мовою і т. в. Короткий час воли слова „Благодійне товариство“, разом з т-вом імені Шевченка, викристаліло для видання повного тексту „Кобзаря“. Так, в ґрубих рисах, малюється актив першого десятиліття громадської роботи „Благодійного т-ва“.

Останнє десятиліття його праці йшла вже більш рівною дорогою і не визначалась особливою вагою фактами. Воно вже не було одиноким, бо на Україні нарадилось десятки „Просвіт“ і видавничих організацій, які широко розвинули культурно-просвітну роботу української інтелігенції. Але з поворотом реакції, коли „Просвіта“, одна за одною почали гинути, „Благодійне т-во“ знов стало в пригоді, як давня організація, на яку уряду ніби ніяково було наложити свою руку: громадянство почало передавати йому на урядом і охорону майно закритих організацій „Просвіт“.

Підлі революційного 1917 року, примусили правління т-ва перебратися до Києва, де воно вже рік провадить свою видавничу роботу. Треба сподіватись, що т-во вже не покине рідного ґрунту і остаточно розташується в Києві, де тепер майбутнє пробуває і більшість його петербурських членів. Отже було б бажано, щоб правління т-ва сформувало відновити громадські форми свого існування, скликало своїх членів, поінформувало їх про становище т-ва, підвело підрахунок своєї роботи за останні неспокойні роки, виявило перспективи і свої плани щодо життя т-ва на далі.

На нашу думку, 20 літ існування „благотворительного общества изданія общепольских и дешевых книг“ — це ціла сторінка з історії української культури, і до неї товариству варт приложити нові сторінки, відповідні новим умовам політичного життя України. Воно правда, — культурна робота наче-б то тепер не на черзі, бо вся увага нашої людності забрала справи перебудови політичного ладу та соціальних відносин. Але ж заохаяти з цієї причини інтереси культури було б великою помилкою. Навпаки, тепер-то й треба нашою громадянству поопильнувати над просвітно-культурним матеріалом, щоб якимось ослабити великий культурний заєпад, який принесла нашою краю два роки політичних розрухів.

Побажаємо ж „благодійному товариству“ свіжих сил і енергії для дальшої, широко і правильно організованої, роботи, на киявському ґрунті. Значачена статутом т-ва мета — культурний розвиток і економічний добробут нашого селянства — і тепер, як 20 літ тому, зостається ще гедосягнучою. Може саме т пер тільки й одкривається фактична можливість підійти до цієї межі хоч трохи ближче, і тут просвітно-культурні організації, як показала Галичина, можуть багато зробити.

Для тих, хто бажав би мати якісь відомості про „Благодійне товариство“ чи взяти участь в його праці, подаємо його тимчасову адресу: Хрещатик 50, видавництво „Друкарка“.

П. Стебницька.

Дизгармонія.

Як відомо, Директорія затвердила вже закон, на підставі котрого гетьманський державний сенат касується і замість його утворюється сенат Української Народної Республіки. В склад цього останнього увійдуть лиш сенатори — бувші генеральні судді, які були обрані в свій час Центральною Радою; сенатори ж, які були призначені гетьманом, залишаються поза шатом. Цей старий склад бувшого Генерального Суду і буде обирати кандидатів для заміщення нових вакансій, які відкриваються за ульненням гетьманських фавохців. Таким чином ініціатива в обранні сенаторів і саме право обрання буде в самому сенаті, чоб-то передається колегії суддів, а не міністру юстиції. Цей демократичний принцип — цілком ясний і зрозумілий: він уповні відповідає і інтересам справи і разом з тим виявляє з себе зв'язок, який продовжує колишню традицію первісного складу бувшого генерального суду, обраного представниками української демократії в Центральной Раді.

На великий жах та сама, здається, комісія при міністерстві юстиції, яка складала цей законопроект, в справі переутворення відновленої гетьманом, киявської судової палати, знову в апеляційний суд пішла іншим шляхом. По проекту цієї комісії в склад киявського апеляційного суду мали увійти всі члени не тільки бувшого киявського апеляційного суду, які були обрані в свій час Центральною Радою, але і всі члени ще й досі існуючої киявської судової палати, виключаючи мабуть, тих, котрих само міністерство не признає. Таким чином ініціатива в справі повнення складу апеляційного суду цілком передається не колегії суддів, обраних Центральною Радою, а міністерству. Находить не тільки дизгармонія, а щось гірше. Що до сенату — то йому надається і ініціатива і право обирати нових членів на загальних зборах свого первісного складу, чоб-ж до апеляційного суду, то це право — право судової колегії в цей перший жемент по відновленню суду, в останнього одобрається, і суд віддається під опіку міністерства. Дизгармонія ця кидается в очі ще більш через те, що перший склад киявського апеляційного суду був обраний одночасно з складом суду генерального на одні і тих-же засіданнях Центральной Раді і був цілком український. В справі ж захисту українських інтересів в суді перший склад кияв. апел. суду, гадаю, виявив себе досить: про це свідчать хоча б те, що всі порядкуючі департаментами цього суду разом з головою суду були беззакодно увільнені з своїх посад гетьманом. А головне — як і для республіканських сенаторів і для суддів кияв. апел. суду надзвичайно дорога традиція і їх хохження, яке має за свій початок волю української демократії — волю Центральной Ради. Законопроект же комісії ця традиція порушується...

На ці хоби законопроекту комісії, якими апел. суд зобов'язується зараз свого невідмінного права, звернуло свою увагу правничі товариства: останнє звертається тепер в міністерство юстиції з своїм проектом про апеляційний суд.

На підставі цього проекту судові палати касується і утворюється так само суди апеляційні, при чому право обрання нових членів в киявський апеляційний суд, залишається цілком за первісним складом бувшого киявського апеляційного суду. Товариство має надію, що до його думки пристане і міністерство юстиції.

Р. Лашенко.

Моя коладка.

Христос рождається, любі чатачі мої. В ясну зорю оповитого, знесуть його, прибрані в старо-давні ковацькі журави янголи Боги на землю, тай покладуть в теплі ясельця кожного українського чутливого серця, всякої побожною людської душі. Під вбогою стріхою селянської хати і в скромнім куточку мійського хмародрапа, скрізь, куди тільки заблукала українська свідомість, залучають, повні надій на перемогу над злом, згуки ясних колядок і закликають знеслену людську істоту вогнем нової жаги перемогти всі перешкоди до сягання заповітних, святих її мрій.

Слава во вишніх Богу — дунає вже з глибок зоряного неба, і коли на землі немає ще мира, то він повинен так скоро і скоро прийти.

Зерна благовоління пускають вже новоліт в людській душі несміливий проріст, серце людське в тривожному трепеті нишком віщує: Нова рада стала...

Закінений мого з далека шпшу я важ оді рідної душі мої.

Останні дні життя примусили мене перекувати літературне своє рале на літературний який меч, та зайняти скромне місце серед тих що на оштар народній несуть не тільки душу а й тіло своє, але піра безмежна в перемогі правди мене не кидка на на зліво. Незвичайний ріс пережаних мислей з історії інших народів уміснено в трьохстах шістьдесятьох гітлах оттих днях, однак коли й бачивши та гетьманщина не адоказує не знищить, в цей час мук національного нашого народження, то вже не страшна нам ніяка негода.

Ирод востань змутьився, Що Сус Христос народився... Але вже ціло не поможє йому Шпос Ирод до аду К Люциферу на поряду. Ну, та хай собі адитьсь, а ми тимчасом новому гетманові нашої землі, нашою любовю народів, заохляймо, благоденствуймо до старо-давньому звичаю Просим тебе царю, небесний Владарю Даруй нам ти шпешний цьому господарю. Павло Мазюкевич.

Хроніка.

- ◆ Делегати до Патавіського війська. Центральной комітет українських комуністів послав до війська Патавова делегата вимогами негайно прийняти вистави Українську Народну Республіку.
- ◆ Назва: Незаконний резерв гелевної команди українських республіканських військ. Захисана і замінена новою назвою: Начальни запасових частин республіканських військ України. Управління його міститься в м. Києві, Інститутська, ч. 1, телеф. 63-00.
- ◆ Організаційні збори киявського міського комітету с.ф. 11-го січня одбулись в оштар неоновбраного міського к-ту партії с.ф. на яких були обмірковані й вирішені організаційні справи (обібрали преїдїум, установлені діжурства в оштар партії). Преїдїум обібрано в такому складі: головою Б.Т. А. С. Сявський, заступником голови А. І. Лещенко, скарбником Н. М. Майстренко та шарером В. В. Капелькін. Комітет ухвалив обіратись одні раз на тиждень. Днем зборів призначена середя. Крім того ухвалив одобувати діжурства тричі на тиждень, а саме: по понеділках, середях та п'ятницях, від 6 до 8 г. вечора. В діж години даються всякі інформації в справах партії та приймаються членські внески. Бюро партії міститься в українському клубі (Пушкінська 1, телеф. 4-28).

По Україні.

- Вбивство пов. коменданта. Цими днями при наступі большевиків на Городню (Чернягівщина) був убитий городнянський комендант Д. Пашкевич.
- Вистава на користь бібліотеки. У Фастові на користь козацької бібліотеки та спілки улаштовано виставу.
- Лубенщина. Лубенський відділ, полтавської спілки спох. товариств видає щоденну політичну, громадянську й літературну газету „Лубенщина“. Редактором Пилип Капельгородський.
- Вистава „Просвіти“. Кам'янецька „Просвіта“ (уманський пов.) влаштувала дві вистави: „Назар Стодоля“ і воведіль „Новий закон“. Грала сама сільська молодь. Вистава пройшла добре. Збор в 432 карб. призначено на потреби „Просвітньо театральної гуртка“. Селяне гуртуються коло „Просвіти“.
- Народне читання. Культурно-просвітний відділ уманського кооп. союзу влаштує по селах народне читання з чарівним ліхтарем. В с. Берестовці з ілюструванням чарівної ліхтарні: „Загублена грамота“ Гоголя, „Наймичка“ і „Невольник“ Шевченка. Відношення селян до читання уважне й серйозне.
- Унів Т. Шевченка. В Звенигородці на другий день свят арештовано внука Тараса Григоровича Шевченка військового льотчика Л. Шевченка і по дорозі у в'язницю вбито.
- В Чернягівщині єврейській обштинній раді. На засіданні чернігівської єврейської обштинної ради обібрали питання про надсилку привітаній Директорії У. Н. Р.
- Весті проект резолюції внесеного соціалістичним блоком гоголюським Республіканським Раді. Ми вітаємо Українську Республіку на чолі з Директорією; одночасно ми вітаємо призначення єврейським міністром соціаліста і маємо надію, що єврейська автономія нададі підлягатиме керуванню єврейських трудящих мас. Права частина ради не погожувався з цим і висловлювалася чоб міністр наставлений був самим єврейством, верховне ж керування єврейськими справами належало б національному органу (з якого між иншим, соціалісти вишшли). При голосуванні перемогла права частина ради і її резолюція була прийнята (15 голосами проти 12).
- Переяславський пов. селянський з'їзд вилосив повне довірря Директорії і постановив провадити немирносердну боротьбу як з місцевими так і з закордонними большевиками.
- Надія Одеса. Під заголовком „Надежда Одессы“ міщена в „Одескських Новостях“ замітка про товаришин одеського уряду з союзниками. На чолі цього товаришини стоїть наш бувший діяч, большевицький контрагент В. Я. Демченко, — в ньому й лежать надії Одеси.
- Чернягівщина. Філія Укр. Нац. Союзу в Чернягові видає щоденну газ. „Чернягівщина“.
- Селянський з'їзд. В Чернягові одбувся пов. селянський з'їзд, на якому постановлено піддержувати Директорію і боротись з большевицькими виступами.
- Частина черноморської дивізії розбили великі сили большевиків між ст. Низковою й Сновкою.
- Володимир-Волинський зайнятий респ. військом, яке посувається до Берестя. Поляки Берестя очистили.
- У Львові. Польський єпископ Сольковський у Львові звелів позамирати всі греко-католицькі церкви, чоб українці не могли святкувати Різдваєний свят по старому стилю.
- Ленція для козаків. Для козаків Гайсинської залози Д. І. Миколайчук прочитав лекцію „Про сучасний революційний рух на Україні“. Тема обіймала такі питання: 1) Укр. Нац. Союз, 2) Директорія, 3) Які сили взяли активну участь у повстанню та 4) Якими способами добуємо волю.
- Арешт. В Ольгополі арештовано завідуючого хліб-бюро Д. Попова, який за гетьманщини здирав великі контрибуції з селян. Попов — петроградський „фавоховць“, він накладав великі контрибуції теж і на кооперативи та на органи місцевого самоврядування.
- Япільська пов. зем. управа на загальному зібранню одностолого постановила: визнати тільки незалежну самостійну Україну, піддержувати Директорію і домагатись скликання Укр. Уст. Зборів.
- На вчительському з'їзді видих котачових шкіль винницького пов. постановлено згідно пунктам 9 і 10 інструкції для виборів на труд, конгрес скликаги губ. з'їзд інтелігенції в Винниці, на якому будуть вибрані делегати на трудовий конгрес у Києві.
- Електрика на селі. Селяне с. Марківки на Харьківщині купили електричну машину і взяли до впорядкування в себе електричного світла.
- В м. Валках споживче т-во постановило власними силами завести електричне освітлення в місті. Товариство для цього купило вже дві динамомашини і матер'ял для будинку. Міська дума допомогла позичкою 200,000 карбованців.
- Кооперативний журнал. Споживчий Союз в Немирові видає двохижневий кооперативний журнал „Єднання — сила“.
- Симфонічний оркестр. Т-во „Просвіта“ в Кам'янці Подільському організувало симфонічний оркестр.
- Суд над грабінниками. В Звенигородському повіті організувались сільські суди над злочинцями. В с. Калігирці сільський суд засудив 4 грабінників до кари на смерть.
- Концерт. В Лубнях національний хор улаштував концерт під керуванням М. Нісенова. Хором виконано рядок українських композицій.

— В Бересті і по всім Холмщині життя регулюється з того часу як прийшло республіканське військо. Берестейська „Просвіта“, не заважаючи на перерони з боку поляків і німців, продовжує культурно-просвітну працю. Т-во ділиться на 5 секцій: лекційну, видавничо-бібліотечну, драматичну, хорovu і адміністраційну. На Різдваєний свят драматична секція влаштувала виставу і концерт. В місті функціонує українська державна вища поч. школа і приватна єврейська гімназія. Доми освітлюються електрикою на станції, що закупив од німців український уряд. Грабінників немає. Польських легіонерів які в околицях м. Домачева (по цей бік Бугу) збройно нападали на містечка й села — вбиті.

В Чернавчичах, берестейського пов. — селяне заснували т-во „Просвіта“.

Польські пани розповсюджують по Холмщині, Підляшшю та Волині провакаційні відозви, ніби українці підтримують косячи та різати ляхів і замикають до зброї. Успіху однак не мають. Населення вітає радо українське військо. Легіонери, а за ними і дідичі, заздалегідь утикають.

Українська преса на Поділля. На Поділля виходять такі українські газети та органи: 1) „Республіканськ Вісти“ (Винниця), 2) „Життя Поділля“ (Кам'янець Подільський), 3) „Козацька Думка“ (Винниця), 4) „Селянин“ (Япіль), 5) „Вільне Слово“ (Жмеринка), 6) „Село“ — тижневик (Кам'янець Под.), 7) „Освіта“ — педагог. двохиж. Кам'янець Под.), 8) „Воля“ (Ольгопіль), 9) „Економічне Життя“ (Кам'янець Под.), 10) „Народний Працьовник“ — проф. неперіод (Кам'янець Под.), 11) „Голос почт.-тел. робітників Поділля“ — тиж. (Кам'янець), 12) „Промінь“ (Валта) та 13) „Наше Слово“ — видає ушичька пов. нар. управа.

Гурток самоосвіти. Учні харківської вищої поч. школи заснували „гурток самоосвіти“. Гурток заклада бібліотеку та влаштує вечірні власною оркестрою. Прибуток з вечірнок призначено на набуття книжок до бібліотеки гуртка.

Селянський з'їзд остримського повіту постановив: стежити, чоб козак без дозволу свого начальника не вертався в села, одірати зброю у тих що самовільно покинули свої військові частини і провадити боротьбу грабінниками та контр-революційними рами.

Шкільний кооператив. У зеленківській гімназії (Уманщина) учні заснували шкільний кооператив, баланс його коло 500 карб. В кооперативні крамниці продається шкільне приладдя та дитяча література.

Будівельний кооператив. У Кременчуці заснується будівельний кооператив, який ставить своїм завданням дати малозможним мешканцям Полтавщини — трудовій інтелігенції та робітникам — дешеві, зручні і гігієнічно улаштовані помешкання, які центри міст, так і в їх околицях.

Кооператив „Просвіти“. Інструментальний едісаветського кооперативного союзу постановили, чоб кооперативи об'єднували свою культурно-просвітну діяльність, закладали спільними силами „Просвіти“ і через них провадили на селі просвітну кооперативну роботу, чоб „Просвіти“ вступили членами в місцеві кооперативи, так, чобі кооперативи певного району закладали культурно-просвітні спільноти й утворювали районні „Просвіти“.

Селянський з'їзд лубенського повіту вирішив: 1) відновити селянські спілки по всіх місцях повіту, 2) вжити заходів, чоб були запрошені лектори-інструктори по закладанню і організації селянських спілок, 3) запропонувати сільським громадам обібрати до волосного селянського з'їзду по представників від 50 дворів, а дикторів — і представників від 20 дворів. З'їзд постановив звернутись до населення Лубенщини жертвувати ріжурені на користь республіканської війська.

Орієнтація чернягівських кооперативів. Професійний союз співробітників центрального союзу кооперативів Чернягівщини пров'в поміж своїми членами референдум по двох питаннях: 1) про компетенцію ради робітничих депутатів та 2) про майбутній державній устрій „Всеросії“. По першому питанню більшість висловила за те, чоб ради були тільки професійними організаціями; меншість ж обстоювала думку, чоб ради мусяли бути політичними організаціями.

Референдумом було так кож вирішено, чоб представники проф. союзу в раді роб. деп. можуть залишатись лише тоді, коли рада не візьме на себе функції влади. Загальні збори проф. союзу, що одбулись 5 січня обібрали трох представників, з яких 1 був обраний від селянщини, а два від інтелігенції. Міський кооперативний союз, що одбувся 12 січня обібрал членів до ради роб. деп. з яких 1 був обраний від селянщини, а два від інтелігенції.

Література, наука

„Кованья“. Вийшла № 50. Зміст: Слово у Вишніх Вогу і на землі мнр. Нова перемога народу. Ф. Матушевський. Аграрний імперіалізм на Україні і його економічна політика. Ф. Фабрикус. Мабі шайбові гроші. Ф. Осипович. Кредитовий кооператив. О. Міжовський. Рік діяльності Українського Народного кооперативного банку. П. Христюк. Лісові операції Київського союзбанку. Б. Іванюцький. Нові основи кредитування державним банком кооперативних кредитових установ. П. Костенко. Кооператив на Україні: Кредитова кооператив на Таврії. Ю. Кооперативні новини; 3 життя Київських кооперативних установ. Союзбанк та його товариства. 3 життя інших союзів. Всі ці звістки. Про нові книги. Від торговельного відділу союзбанку. Оповідки.

Українське мистецтво.

Народне малярство. 15 номерів.— Ямоо смерті (з „Субітніка“ поч. XIX в.)— „Гамація“ присув. Т. Шевченкові. Із збірки проф. Антоновича. — Козак-бандурич. Мажунок XVIII в.— „Та не має тірме“... 3 музею Харківського унів.—ту.— Козак з бандурою, з шкелярських кунштів у Лаврській книгозбірні.— Любов до Бога і до людей. Мальовані двері XVIII в.— „Мамай“ серед своїх діл.— „Козак Мамай“. Тип заборонця. Старолавне малювання. В музеї В. Тарновського.— Запорожці бавляться. 3 музею в Катеринославі.— „Селянська біда“. Малювання поч. XIX в. в музеї кам'янецького іст.-археол. т-ва.— Хата с с. Білоусівці Гайс. п. на Подільці.— Козак бандурич в шкелярських кунштів, в бібліот. Печерської Лаври.— Гайдамака з бандурою. Збірка Я. Новицького.— „Ласичник“, „Рудий Панько“ з журн. „Искусство“ за 1911 р.— „Московка й чумак. В музею Харьк. Універс.— Видавниче т-во „Друкарь“. Київ, 1918, видано листівками, ціна 3 р. 50 коп.

Календар на рік зичливий 1919-й. Рік видання третій. Під редакцією члена „Всагодійного Товариства“ М. Кушніра. Видання „Всагод.“ Т.ва. Київ 1918, стор. 136, 8°, ціна 4 карб. 25 коп.

Табель-календар. На рік 1919-й. Новий і старий стиль. Художнє видання. Вид-цтво „Сайво“. Київ 1918 р. ціна 2 гривні.

Нові видання:

Тарас Шевченко. Твори. Т. I. Про життя й твори Тараса Шевченка. Кобзарь (до першого арешту). 3 портретом і малюнками. Життєпис Байдана Лепкого. Київ-Лейпціг. Українська наглядня. 1918. стор. 544, вел. 8°, ціна не зазначено. Про життя й твори Тараса Шевченка. Написав Байдан Лепкий. Нова бібліотечка, ч. 2. Укр. наглядня. Київ-Лейпціг 1918, стор. 100, 8°, ціна не зазначено.

До книжки додано портрет поета. Вас. Різнченко. Пилип Орлик. Гетьман-Смігрант. Його життя й діяльність. (3 нагоди 175 роковин з часу його смерті). Київ 1918, друг. к. союзу кооп. установ „Союзбанк“, стор. 48, вел. 8°, ціна 3 карб. 50 коп. „Народня Справа“ — вийшло ч. 48—49.

Що є в цьому числі:

До згоди. Іллям Поліщину—3 пісень воли. Н. П.—ко.—Урочистий в'їзд Директорії У. Н. Р. в столицю України. Н. П.—Іллям—Як одбувалось визволення України. Ів. Снівечко.—Нумо в поле! Пр. доц. П. Кляменко—Історія українського народу. Переклад В. Старого.—Мартинова дочка.

Сільське хазяйство. Ф. Зайно-Зайнин—Як задержати сніг на нивах. Агроном П. Мироз—Догляд за вертолетними машинами. М. Щербина—Короткий історичний нарис садівництва. Павло Кожен—т.—Помешкання для крелів. Ол. Сачківська—Приготування еоллодовершного масла. Хроніка земського життя. На Вкраїні. Всі ці звістки. Ціна 10 коп.

Наступ приїде для правительства рішучою перемогою. Редакція ліберальних німецьких газет як „Фосіше Цейтунг“, „Берлінер Тагеблат“ інші також „Форвертс“ зайняті протидією ствердженню військам, при чім арештовано багато спартаківців. Чутки що між арештованими знаходяться Лібанех Роза Люксембург не підтверджуються.

Арештовані в редакції „Форвертс“.

БЕРЛІН, 12. Військовий міністр полковник Рейнгардт заявив народному усьновому Носке в справі про долю арештованих у редакції „Форвертс“ спартаківців: Неправда, що арештовані розстрілювались в казармі, певно, що в самому будинку редакції кілька осіб, що боролись з зброєю в руках, було вбито. Неправда також, що для суду над арештованими, буде утворено польовий суд. Немає стану облоги, через що не може відбутись польовий суд. Злочинці підлягають простим судам.

Англії в Дюсельдорфі.

БЕРЛІН, 12. З огляду на ріжні намагання спартаківців зробити переворот, англійці 11 січня зайняли Дюсельдорф.

Антибольшевицькі бунти.

БЕРЛІН, 12. Через Фінляндію ідуть звістки про великі антибольшевицькі бунти в Петрограді, поміж гвардійцями.

ВРЕСТ, 13. Прибули на пароплаві Вашингтон американські делегати на мирову конференцію в Парижу.

Вестфальська республіка.

ПАРІЖ, 13. „Тан“ повідомляє, що в Вестфалі проголошена республіка з столицею Ерфурт.

Італія на мирову конференцію.

РИМ, 13. На найближчому засіданні ради міністрів відбудуться вибори делегатів від Італії на мирову конференцію.

Делегація до Парину.

ЛОНДОН, 13. Вийшли до Парину Ллойд Джордж, Вонар Лоу, а також міністр англійських колоній, щоб прийняти участь у попередніх переговорах всіх союзницьких держав.

Нейтралізація лівого берега Рейна.

БЕРН, 13. Клемансо заявив, що Франція домагатиметься нейтралізації всіх областей лівого берега Рейну.

Большевики у Митаві.

РИГА, 13. Совітське радіо повідомляє, що красноармійці заняли Митаву.

Розбрєнення спартаківців.

БЕРЛІН, 12. Втора правительственне військо звільнило помешкання петроградського агенства. Тут було знайдено список членів, довірених осіб і участкових керівників союзу Спартаківців, котрі намагались з зброєю в руках уати опір, були розбрєснені.

За кордоном.

Азербайджан. Із Баку повідомляють, що на засіданні Національної Ради Азербайджанської Республіки односторонно ухвалено після запропонування президиума звернутись до всього світу та до Вільсона, як до ініціатора організації „Ліги Народів“ з декларацією про домагання самостійности Азербайджана.

Виборча кампанія в Англії. Як оповідає агенство Рейтера в Іст-Файфі виставлена кандидатура д-ка Гоп, яка виступає соперницею Асквита, д-ка Панкхерст являється кандидатом в Берлінгемі і д-ка Гоумартен в Гендоні. У всіх верствах населення виникає настрій на користь виключення германців із території Англії, владчи буюшого германського імператора та покарання інших винуватків війни. Все це являється ґрунтовним питаннем, яке ставлять кандидатам для розробки і внесення його на затвердження союзницького мирового конгресу.

Заборона єврейських нов у Великоросії. Сар. газ. бюро сповіщає, із Москви одержано повідомлення, що большевицький єврейський комісаріят нагально заборонив навчання дітей старо-єврейських шкіл і розмовно-єврейської мови до школах Великоросії. Заборона введена в силу з 1-го січня 1919.

дїю прикладом, складаю примірні на всякі випадки відозви. Всього вам, найкращого. Дякую за поради. Ваш Макар Кривга. Д. Р. Коли буде вам потрібне посвідчення мієневої „відомої особи“, то ви вже, будь ласка, не до кого другого—звертайтеся до мене. Сподіваюся, що не покрядите старого приятеля.

Єврейський відділ.

Про антисемітські ексцеси.

9-го січня одбулось в залі міської думи загальне зібрання євоністів, яке вивнесло таку постанову про погроми над євреями: „З глибоким обуренням і жалем зібрання прийняло звістку про страшний погром над євреями, які були по деяких містах України і які носять звирський антисемітський характер. Зібрання вірить, що у вільній республіканській Україні насильства над єврейським населенням допущено не буде і влада вже в цьому напрямку всіх рішучих заходів“.

Призначення Ревуцького.

Звістка про призначення Ревуцького міністром єврейських справ без відома і згоди єврейської нац. ради викликала в широкій єврейській громадськості колах великий неспокій і незадоволення. Будучи представником одної незначної партії в єврействі, д. Ревуцький не виявляє поглядів і інтересів єврейської нації, яка не визнає цього призначеного міністра своїм національним представником.

Про єврейське міністерство.

8-го січня одбулось на Подолі велике єврейське зібрання, яке односторонно ухвалило таку резолюцію: „Єврейське народне зібрання в кількості 1500 чоловік висловлює своє повне довірря єврейському національному секретаріатові і жадає від уряду, щоб він у всіх справах автономного життя єврейського народу на Україні рахувався тільки з постановами тимчасового національного зібрання. Повинна бути встановлена посада єврейського секретаріату, вибраного єврейським національним зібранням і одновідально перед ним. Призначення міністра по єврейських справах без згоди національного зібрання і виконавчих його органів буде вважатися як насильство і порушення прав автономії єврейського народу“.

Єврейський конгрес в Америці.

Єврейське прес-бюро повідомляє, що 15 грудня м. р. в Ньюорку одкрився конгрес американських євреїв. Конгрес представляє собою 3 мільони євреїв, які проживають у Сполучених Штатах. Почесним головою конгресу обрано амер. посла в Конєтангидолої сіоніста Оскара Штрауса. Конгрес ухвалив резолюції про встановлення єврейського національно-політичного центра в Палестині і про забезпечення єврейської автономії по всіх краях. Американські політичні кола слідкують з великим заінтересованням за працею єврейського конгресу.

подавав заяву не самою певною адресою. Ох... Кажуть: „скажи сказка сказывается“... а два тижники проминуло, коли я став перед очі тієї особи, до якої треба було мені з'явитись. А коли став перед ті очі, то навіть не зразу і згадав, чого власне, треба мені од неї. — Ви хочете працювати в нашому культурно-просвітному відділі?—Дуже приємно, дуже приємно. Праця ще не починалася, але можна буде на цьому тижні і почати... Бо знаєте: темрява, дикунство... У голови культурно-просвітнього відділу рішуче забулиши очі: — Та чого чекати?—приходьте—завтра ж і до діла візьмемося. Прихожу другого дня в призначений час, дожидаю. Викурив дев'ять цигарок, за десятою приходять голова. Оглянув він мене з підозрінням од ніг до голови, так привітно, лагідно питається: ви по якій справі? Нагадав. Ага!—Так так... Лице стає поважно, брови хмуряться: — Знаєте в ці часи освіта, живе слово... — Пане голово!—До вас паненка прийшла,—од того, як його... Голова швиденько повернув голову, лице ніби зразу хто підмив: томні очі і осмішка до ушей. Схопився, прожогом до дверей. Коло дверей згадав кинуть мені: — Я на хвилинку... Помалу шукаю другий десяток цигарок. Дожидаю—і панна вже пішла собі і голови не видно, забув. Увиходить з якимсь папером, до секретаря: — Вистових немає; не знаю, з ким би його одіслати цей папір!.. Водить заклопотаними очима по кімнаті, і зобачивши мене, спершу скривився, а далі несподівано засіяв: — Знаєте що,—однесіть ви оцей папір—це так сказати, буде перша ваша м.сія в нашому відділі. Щоб надати більше ваги цій місії він додав трохи згодом: — Того мало, щоб тільки передати папір—там сидять такі чортів сини, що їх треба крім того приструнчити, треба сварити, треба їх отак узяти! І він показав мені оціплени кулаки, по яким од напруги пішли білі плями, зробив равбінницьке лице: Розумієте?—Весело осміхнувся до мене. Кажуть—у мене лице не із привітних, але все-ж раніш я не думав, що воно може бути таким, на яке, дивлячись на мене, очевидно сподівався голова культурно-просвітної комісії. Це мене підлестило. І міцно стулявши на поготові кулаки я пішов виконувати першу свою місію. На цьому поки що була припинена моя культурно-освітня праця, але через тиждень наказали знову навідатись. Тим часом замовив собі візитові картки і дав другим посвідчення, Іноді за вашим, шановний добродію!

Коли ви подали заяву?— питають мене. Тоді й годі. Картовий писарь пильно дивиться на мене, впізнає, чи я дурень, ахаба. Навідайтесь через тиждень, якщо засоромлений і терплячий тиждень. Прохожу—з опаскою—може зноруде рано. Але ні: по напрямку мене в одну із канцелярій;—в канцелярії—всім столів, бі треба мені було починати з столів од хвоста до голови, як згадано недовідчена, по голові до хвоста, і через те одного разу, мені довелось іти дліз: гудні і назад. (Во звичайно, робота це не тяжка, заморочлива: виходючи назад, не в ті двері попадав). Мені було сказано, що мені звернутися кудись кнше. Я, правда, цього і сподівався: дав розпитувати: куди. Цього момента власне і починаю мої матерства. Спершу мені приблизну адресу на другий кінець міста; на другому кінці ли назад верствів за чотири з певною адресою, звідти на верствів за три. З кожним разом давали все певнішу і певнішу адресу, аж поки не сталося так, що мені вказали на адресу, яку я вже знав.

Завтра ж і до діла візьмемося. Прихожу другого дня в призначений час, дожидаю. Викурив дев'ять цигарок, за десятою приходять голова. Оглянув він мене з підозрінням од ніг до голови, так привітно, лагідно питається: ви по якій справі? Нагадав. Ага!—Так так... Лице стає поважно, брови хмуряться: — Знаєте в ці часи освіта, живе слово... — Пане голово!—До вас паненка прийшла,—од того, як його... Голова швиденько повернув голову, лице ніби зразу хто підмив: томні очі і осмішка до ушей. Схопився, прожогом до дверей. Коло дверей згадав кинуть мені: — Я на хвилинку... Помалу шукаю другий десяток цигарок. Дожидаю—і панна вже пішла собі і голови не видно, забув. Увиходить з якимсь папером, до секретаря: — Вистових немає; не знаю, з ким би його одіслати цей папір!.. Водить заклопотаними очима по кімнаті, і зобачивши мене, спершу скривився, а далі несподівано засіяв: — Знаєте що,—однесіть ви оцей папір—це так сказати, буде перша ваша м.сія в нашому відділі. Щоб надати більше ваги цій місії він додав трохи згодом: — Того мало, щоб тільки передати папір—там сидять такі чортів сини, що їх треба крім того приструнчити, треба сварити, треба їх отак узяти! І він показав мені оціплени кулаки, по яким од напруги пішли білі плями, зробив равбінницьке лице: Розумієте?—Весело осміхнувся до мене. Кажуть—у мене лице не із привітних, але все-ж раніш я не думав, що воно може бути таким, на яке, дивлячись на мене, очевидно сподівався голова культурно-просвітної комісії. Це мене підлестило. І міцно стулявши на поготові кулаки я пішов виконувати першу свою місію. На цьому поки що була припинена моя культурно-освітня праця, але через тиждень наказали знову навідатись. Тим часом замовив собі візитові картки і дав другим посвідчення, Іноді за вашим, шановний добродію!

Коли ви подали заяву?— питають мене. Тоді й годі. Картовий писарь пильно дивиться на мене, впізнає, чи я дурень, ахаба. Навідайтесь через тиждень, якщо засоромлений і терплячий тиждень. Прохожу—з опаскою—може зноруде рано. Але ні: по напрямку мене в одну із канцелярій;—в канцелярії—всім столів, бі треба мені було починати з столів од хвоста до голови, як згадано недовідчена, по голові до хвоста, і через те одного разу, мені довелось іти дліз: гудні і назад. (Во звичайно, робота це не тяжка, заморочлива: виходючи назад, не в ті двері попадав). Мені було сказано, що мені звернутися кудись кнше. Я, правда, цього і сподівався: дав розпитувати: куди. Цього момента власне і починаю мої матерства. Спершу мені приблизну адресу на другий кінець міста; на другому кінці ли назад верствів за чотири з певною адресою, звідти на верствів за три. З кожним разом давали все певнішу і певнішу адресу, аж поки не сталося так, що мені вказали на адресу, яку я вже знав.

Коли ви подали заяву?— питають мене. Тоді й годі. Картовий писарь пильно дивиться на мене, впізнає, чи я дурень, ахаба. Навідайтесь через тиждень, якщо засоромлений і терплячий тиждень. Прохожу—з опаскою—може зноруде рано. Але ні: по напрямку мене в одну із канцелярій;—в канцелярії—всім столів, бі треба мені було починати з столів од хвоста до голови, як згадано недовідчена, по голові до хвоста, і через те одного разу, мені довелось іти дліз: гудні і назад. (Во звичайно, робота це не тяжка, заморочлива: виходючи назад, не в ті двері попадав). Мені було сказано, що мені звернутися кудись кнше. Я, правда, цього і сподівався: дав розпитувати: куди. Цього момента власне і починаю мої матерства. Спершу мені приблизну адресу на другий кінець міста; на другому кінці ли назад верствів за чотири з певною адресою, звідти на верствів за три. З кожним разом давали все певнішу і певнішу адресу, аж поки не сталося так, що мені вказали на адресу, яку я вже знав.

Коли ви подали заяву?— питають мене. Тоді й годі. Картовий писарь пильно дивиться на мене, впізнає, чи я дурень, ахаба. Навідайтесь через тиждень, якщо засоромлений і терплячий тиждень. Прохожу—з опаскою—може зноруде рано. Але ні: по напрямку мене в одну із канцелярій;—в канцелярії—всім столів, бі треба мені було починати з столів од хвоста до голови, як згадано недовідчена, по голові до хвоста, і через те одного разу, мені довелось іти дліз: гудні і назад. (Во звичайно, робота це не тяжка, заморочлива: виходючи назад, не в ті двері попадав). Мені було сказано, що мені звернутися кудись кнше. Я, правда, цього і сподівався: дав розпитувати: куди. Цього момента власне і починаю мої матерства. Спершу мені приблизну адресу на другий кінець міста; на другому кінці ли назад верствів за чотири з певною адресою, звідти на верствів за три. З кожним разом давали все певнішу і певнішу адресу, аж поки не сталося так, що мені вказали на адресу, яку я вже знав.

Коли ви подали заяву?— питають мене. Тоді й годі. Картовий писарь пильно дивиться на мене, впізнає, чи я дурень, ахаба. Навідайтесь через тиждень, якщо засоромлений і терплячий тиждень. Прохожу—з опаскою—може зноруде рано. Але ні: по напрямку мене в одну із канцелярій;—в канцелярії—всім столів, бі треба мені було починати з столів од хвоста до голови, як згадано недовідчена, по голові до хвоста, і через те одного разу, мені довелось іти дліз: гудні і назад. (Во звичайно, робота це не тяжка, заморочлива: виходючи назад, не в ті двері попадав). Мені було сказано, що мені звернутися кудись кнше. Я, правда, цього і сподівався: дав розпитувати: куди. Цього момента власне і починаю мої матерства. Спершу мені приблизну адресу на другий кінець міста; на другому кінці ли назад верствів за чотири з певною адресою, звідти на верствів за три. З кожним разом давали все певнішу і певнішу адресу, аж поки не сталося так, що мені вказали на адресу, яку я вже знав.

Коли ви подали заяву?— питають мене. Тоді й годі. Картовий писарь пильно дивиться на мене, впізнає, чи я дурень, ахаба. Навідайтесь через тиждень, якщо засоромлений і терплячий тиждень. Прохожу—з опаскою—може зноруде рано. Але ні: по напрямку мене в одну із канцелярій;—в канцелярії—всім столів, бі треба мені було починати з столів од хвоста до голови, як згадано недовідчена, по голові до хвоста, і через те одного разу, мені довелось іти дліз: гудні і назад. (Во звичайно, робота це не тяжка, заморочлива: виходючи назад, не в ті двері попадав). Мені було сказано, що мені звернутися кудись кнше. Я, правда, цього і сподівався: дав розпитувати: куди. Цього момента власне і починаю мої матерства. Спершу мені приблизну адресу на другий кінець міста; на другому кінці ли назад верствів за чотири з певною адресою, звідти на верствів за три. З кожним разом давали все певнішу і певнішу адресу, аж поки не сталося так, що мені вказали на адресу, яку я вже знав.

Коли ви подали заяву?— питають мене. Тоді й годі. Картовий писарь пильно дивиться на мене, впізнає, чи я дурень, ахаба. Навідайтесь через тиждень, якщо засоромлений і терплячий тиждень. Прохожу—з опаскою—може зноруде рано. Але ні: по напрямку мене в одну із канцелярій;—в канцелярії—всім столів, бі треба мені було починати з столів од хвоста до голови, як згадано недовідчена, по голові до хвоста, і через те одного разу, мені довелось іти дліз: гудні і назад. (Во звичайно, робота це не тяжка, заморочлива: виходючи назад, не в ті двері попадав). Мені було сказано, що мені звернутися кудись кнше. Я, правда, цього і сподівався: дав розпитувати: куди. Цього момента власне і починаю мої матерства. Спершу мені приблизну адресу на другий кінець міста; на другому кінці ли назад верствів за чотири з певною адресою, звідти на верствів за три. З кожним разом давали все певнішу і певнішу адресу, аж поки не сталося так, що мені вказали на адресу, яку я вже знав.

Коли ви подали заяву?— питають мене. Тоді й годі. Картовий писарь пильно дивиться на мене, впізнає, чи я дурень, ахаба. Навідайтесь через тиждень, якщо засоромлений і терплячий тиждень. Прохожу—з опаскою—може зноруде рано. Але ні: по напрямку мене в одну із канцелярій;—в канцелярії—всім столів, бі треба мені було починати з столів од хвоста до голови, як згадано недовідчена, по голові до хвоста, і через те одного разу, мені довелось іти дліз: гудні і назад. (Во звичайно, робота це не тяжка, заморочлива: виходючи назад, не в ті двері попадав). Мені було сказано, що мені звернутися кудись кнше. Я, правда, цього і сподівався: дав розпитувати: куди. Цього момента власне і починаю мої матерства. Спершу мені приблизну адресу на другий кінець міста; на другому кінці ли назад верствів за чотири з певною адресою, звідти на верствів за три. З кожним разом давали все певнішу і певнішу адресу, аж поки не сталося так, що мені вказали на адресу, яку я вже знав.

Коли ви подали заяву?— питають мене. Тоді й годі. Картовий писарь пильно дивиться на мене, впізнає, чи я дурень, ахаба. Навідайтесь через тиждень, якщо засоромлений і терплячий тиждень. Прохожу—з опаскою—може зноруде рано. Але ні: по напрямку мене в одну із канцелярій;—в канцелярії—всім столів, бі треба мені було починати з столів од хвоста до голови, як згадано недовідчена, по голові до хвоста, і через те одного разу, мені довелось іти дліз: гудні і назад. (Во звичайно, робота це не тяжка, заморочлива: виходючи назад, не в ті двері попадав). Мені було сказано, що мені звернутися кудись кнше. Я, правда, цього і сподівався: дав розпитувати: куди. Цього момента власне і починаю мої матерства. Спершу мені приблизну адресу на другий кінець міста; на другому кінці ли назад верствів за чотири з певною адресою, звідти на верствів за три. З кожним разом давали все певнішу і певнішу адресу, аж поки не сталося так, що мені вказали на адресу, яку я вже знав.

Коли ви подали заяву?— питають мене. Тоді й годі. Картовий писарь пильно дивиться на мене, впізнає, чи я дурень, ахаба. Навідайтесь через тиждень, якщо засоромлений і терплячий тиждень. Прохожу—з опаскою—може зноруде рано. Але ні: по напрямку мене в одну із канцелярій;—в канцелярії—всім столів, бі треба мені було починати з столів од хвоста до голови, як згадано недовідчена, по голові до хвоста, і через те одного разу, мені довелось іти дліз: гудні і назад. (Во звичайно, робота це не тяжка, заморочлива: виходючи назад, не в ті двері попадав). Мені було сказано, що мені звернутися кудись кнше. Я, правда, цього і сподівався: дав розпитувати: куди. Цього момента власне і починаю мої матерства. Спершу мені приблизну адресу на другий кінець міста; на другому кінці ли назад верствів за чотири з певною адресою, звідти на верствів за три. З кожним разом давали все певнішу і певнішу адресу, аж поки не сталося так, що мені вказали на адресу, яку я вже знав.

Коли ви подали заяву?— питають мене. Тоді й годі. Картовий писарь пильно дивиться на мене, впізнає, чи я дурень, ахаба. Навідайтесь через тиждень, якщо засоромлений і терплячий тиждень. Прохожу—з опаскою—може зноруде рано. Але ні: по напрямку мене в одну із канцелярій;—в канцелярії—всім столів, бі треба мені було починати з столів од хвоста до голови, як згадано недовідчена, по голові до хвоста, і через те одного разу, мені довелось іти дліз: гудні і назад. (Во звичайно, робота це не тяжка, заморочлива: виходючи назад, не в ті двері попадав). Мені було сказано, що мені звернутися кудись кнше. Я, правда, цього і сподівався: дав розпитувати: куди. Цього момента власне і починаю мої матерства. Спершу мені приблизну адресу на другий кінець міста; на другому кінці ли назад верствів за чотири з певною адресою, звідти на верствів за три. З кожним разом давали все певнішу і певнішу адресу, аж поки не сталося так, що мені вказали на адресу, яку я вже знав.

Коли ви подали заяву?— питають мене. Тоді й годі. Картовий писарь пильно дивиться на мене, впізнає, чи я дурень, ахаба. Навідайтесь через тиждень, якщо засоромлений і терплячий тиждень. Прохожу—з опаскою—може зноруде рано. Але ні: по напрямку мене в одну із канцелярій;—в канцелярії—всім столів, бі треба мені було починати з столів од хвоста до голови, як згадано недовідчена, по голові до хвоста, і через те одного разу, мені довелось іти дліз: гудні і назад. (Во звичайно, робота це не тяжка, заморочлива: виходючи назад, не в ті двері попадав). Мені було сказано, що мені звернутися кудись кнше. Я, правда, цього і сподівався: дав розпитувати: куди. Цього момента власне і починаю мої матерства. Спершу мені приблизну адресу на другий кінець міста; на другому кінці ли назад верствів за чотири з певною адресою, звідти на верствів за три. З кожним разом давали все певнішу і певнішу адресу, аж поки не сталося так, що мені вказали на адресу, яку я вже знав.

Коли ви подали заяву?— питають мене. Тоді й годі. Картовий писарь пильно дивиться на мене, впізнає, чи я дурень, ахаба. Навідайтесь через тиждень, якщо засоромлений і терплячий тиждень. Прохожу—з опаскою—може зноруде рано. Але ні: по напрямку мене в одну із канцелярій;—в канцелярії—всім столів, бі треба мені було починати з столів од хвоста до голови, як згадано недовідчена, по голові до хвоста, і через те одного разу, мені довелось іти дліз: гудні і назад. (Во звичайно, робота це не тяжка, заморочлива: виходючи назад, не в ті двері попадав). Мені було сказано, що мені звернутися кудись кнше. Я, правда, цього і сподівався: дав розпитувати: куди. Цього момента власне і починаю мої матерства. Спершу мені приблизну адресу на другий кінець міста; на другому кінці ли назад верствів за чотири з певною адресою, звідти на верствів за три. З кожним разом давали все певнішу і певнішу адресу, аж поки не сталося так, що мені вказали на адресу, яку я вже знав.

Коли ви подали заяву?— питають мене. Тоді й годі. Картовий писарь пильно дивиться на мене, впізнає, чи я дурень, ахаба. Навідайтесь через тиждень, якщо засоромлений і терплячий тиждень. Прохожу—з опаскою—може зноруде рано. Але ні: по напрямку мене в одну із канцелярій;—в канцелярії—всім столів, бі треба мені було починати з столів од хвоста до голови, як згадано недовідчена, по голові до хвоста, і через те одного разу, мені довелось іти дліз: гудні і назад. (Во звичайно, робота це не тяжка, заморочлива: виходючи назад, не в ті двері попадав). Мені було сказано, що мені звернутися кудись кнше. Я, правда, цього і сподівався: дав розпитувати: куди. Цього момента власне і починаю мої матерства. Спершу мені приблизну адресу на другий кінець міста; на другому кінці ли назад верствів за чотири з певною адресою, звідти на верствів за три. З кожним разом давали все певнішу і певнішу адресу, аж поки не сталося так, що мені вказали на адресу, яку я вже знав.

Коли ви подали заяву?— питають мене. Тоді й годі. Картовий писарь пильно дивиться на мене, впізнає, чи я дурень, ахаба. Навідайтесь через тиждень, якщо засоромлений і терплячий тиждень. Прохожу—з опаскою—може зноруде рано. Але ні: по напрямку мене в одну із канцелярій;—в канцелярії—всім столів, бі треба мені було починати з столів од хвоста до голови, як згадано недовідчена, по голові до хвоста, і через те одного разу, мені довелось іти дліз: гудні і назад. (Во звичайно, робота це не тяжка, заморочлива: виходючи назад, не в ті двері попадав). Мені було сказано, що мені звернутися кудись кнше. Я, правда, цього і сподівався: дав розпитувати: куди. Цього момента власне і починаю мої матерства. Спершу мені приблизну адресу на другий кінець міста; на другому кінці ли назад верствів за чотири з певною адресою, звідти на верствів за три. З кожним разом давали все певнішу і певнішу адресу, аж поки не сталося так, що мені вказали на адресу, яку я вже знав.

Коли ви подали заяву?— питають мене. Тоді й годі. Картовий писарь пильно дивиться на мене, впізна

Дописи.

М. ЗОЛОТОНОША. Ше в половині жовтня заснувалася у нас філія Нац. Союзу, в яку ввійшли: золотонішська „Просвіта“ (187 членів), повітова спілка „Просвіт“, кредитове т-во, спілка інвалідів, жіноче т-во „Праця“, спілка спож. т-в і пов. вчительська спілка. Перше засідання відбулось 12 листопаду, на якому вибрано тимчасову раду філії з 3 чоловіків і доручено раді продовжувати організаційну роботу. На першому засіданні вибрано теж 3 представників на національний конгрес у Києві, який однак закритий гетьманським урядом. 20-го заарештовано членів ради філії Нац. Союзу, ком. освіти Злобинця і ще деяких українських діячів. Решта золотонішських діячів переправилась на прайвний беріг, де вступили до респ. війська.

Наступ респуб. війська на Золотонішу почався з 24. З побережжя од Черкас йшов курсунський полк а з Каніва загін Шаповала. Місто взято штурмом. Кучка варті і російських добровольців, який день перед тим розстріляли кількадесят чоловік мирного населення,—невідомо куди втікла. У „хлбоборобів“ забрано гармату, 5 кулеметів, багато коней і набоїв. Сотник Ал. Харченко, який керував курсунським полком попав в полон, де добровольці переколоти його багнетами.

На другий день несподівано на підмогу московським боягузам прийшли німці. Почався страшний бій. Артилерія стріляла з обох сторін. Спочатку німцям удалося вертисся до міста, але під вечір 28 по рукопашному вою місто осталося в руках респуб. війська. Жертв з обох сторін дуже уло богацько. Другого дня увільнено політично-арештованих діячів та зібралася земська демократична управа. Командантом міста є колишній комісар У. Ц. Р. К. Фіштенко. Життя регулюється. Грабунків і розбоїв немає. Російські офіцери оставляючи місто забрали більш 200,000 карбованців земських грошей.

М. БОРЗНА (наф. Чернігівщині). 31 грудня тут добуся перший після гетьманщини селянський з'їзд. Вважаємо небезінтересним оповісти тута про ті настрої та гасла, під яким жив відбувався. Спочатку виявлявся бельшевицький настрій, були виступи проти Директорії. Але воли припинилися, коли була заслухана декларація Директорії; читання її було зустрінуто одностайними вигуками: „Слава Директорії“. Зараз же одностайно вирішено було послати Директорії привітання.

Через те, що багачки з урядових осіб, які панували за часів гетьманщини, повтікали зі зброєю в руках (староста Павлоцький, поміщик його Біловерський, слідчий В. Вербицький, суддя Гр. Вербицький, начальник міліції і т. п.), з їзд вирішив домогатися, аби міністерством було негайно видано розпорядження про звільнення від посад усіх утікачів; також вирішено було домогатися, щоб було видано розпорядження усім банкам та казначействам, аби вони не видавали вкладів тим поміщикам, хрещатим та торговцям, які тими чи иншими засобами (продаж землі та галв, спекуляція, контрбандія і т. п.) награвували народнього добра. Також вирішили вжити всіх заходів аби всі, хто постраждав від гетьманського утиску, були винагороджені за коштів винних в тому.

На третій день Різдва розпочинаються засідання повітової народньої ради.

Громадське життя в нашому повіті, що заморожене було зимним подихом гетьманщини, починає давати нові, свіжі паростки.

Щастя Воже йому розвинується в пишну квітку розумної, просвітленої культурності, народньої самодіяльності.

М. Л.—но.

4 січня 19 р.

Повідомлення.

Український червоний хрест. Засідання організаційного комітету українського т-ва червоного хреста відбулось в четверг, 16-го січня ц. р. о 6 годині вечора в помешканні головної управи.

На порядку денному: 1) затвердження статуту, 2) доклади, 3) біжучі справи.

Учительське бюро праці. Бажаючих взяти участь в гімназії учит. семин., вищ. почат шк.) або инші від обидні посади на провінції, просять звертатися до учительського бюро праці. В-Володимирська № 6. Другий поверх, від 6 до 8 год. вечора по понед., соред та п'ятниц.

Рада іншого товариства лікарських пеніцинів і инших скликає загальні збори членів київського губерняльного товариства на 16 січня 1919 року о 5-й годині вечора в помешканні головної військової

санітарної управи (Хрещатик 3) з приводу виборів уповноважених до виборів на трудовий конгрес делегатів від трудової інтелігенції.

Прохаємо всіх прийти неодмінно.

Недоручені телеграми

за 12 січня.

Мейсбергу, Агроскіау, Рубінштейну, Майзліку, Кринському, Сайдлер, Ахтенко, Відпроном, Воронуха, Іванову, Київський союз, Михайличенко, Осовському, Розенштейну, Скляренко, Сраговичу, Савчукові, Фукей, Шлітеру, Зельдин, Двістає, Гаєвському, Рогакової, Захаровій, Букачу, Бородину, Натанову, Шлімеру, Вальському, Ельбергу, Жезельскому, Зусьману, Іванському, Кипоронуву, Осерку, Перельмаріну, Рубінштейну, Скинберській, Соболю, Сакуцину, Туркеничу, Шапіро, Епельбаум, Юделевичу, Фогелю, Фішману, Прехмі, Кузнецову, Волочучу, Халужину, Гахину, Табенкину, Файнею, Новодяду, Славутському, Піварчу, Китайракову, Прогрес, Косанко, Романову, Лукашевичу, Гербаневській.

Редактор Андрій Ніковський.

Оповістки.

Д-р Черняк, спец. водоохорона для сифіліс, грипер і тифіліс, систем. лічення всякого роду полохих хвороб. Вел. Житомирська 16, 9-2 та 5-9. 12-01266-6

Д-р Сергій Коломієць, сифіліс, грипер і тифіліс, полові шкурні. 606-914. Гоголівська 2а. 11-1, та 5-8 в.

Стенограф практик (з виш. освіт.) шукає праці. Стенографію з'їзди засідань, лекції на укр. мові. Адреса—Павлівська 10 пом. 8. О. Фроленко.

В недалекий час має бути всеукраїнський з'їзд Укр. Партії Самостійників-Соціалістів, тому Центральний Комітет прохає всі філії партії готуватися до вищегаданого з'їзду, утворюючи повітові і губерняльні з'їзди, окрім того подати точні адреси повітових і губерняльних філій і хто стоїть на чолі комітету та філії. За інформаціями звертатися, бажано особисто, до Центрального Бюро Партії—Київ, Театральна площа 48-а.

Центральний Комітет Партії Самостійників-Соціалістів. 5-63-1

Всеукраїнська Рада Селянських Депутатів доводить до відома всіх особ, установ, котрим була представлена за я Лупецького Зібрання, а також бувшим адміністраторам, що всі ті дозволи касуються, і дозвіл на помешкання в Лупецьким Зібранні може бути виданий лише Центральним Комітетом Селянських Депутатів.

КУРСИ

НАВЧАННЯ НА ПИШУЧИХ МАШИНАХ Навчання та перепис ведеться також і на УКРАЇНСЬКІЙ МОВІ.

Ф. ФЛЕЙШМАН І А. КИРЖНЕР В. Володимирська 41 при магаз. „Вядро“, 32-1

1919 рік.

2 рік видання.

ПРИЙМАЄТЬСЯ ПЕРЕДПЛАТА НА 1919 РІК НА ЖУРНАЛ „КООПЕРАТИВНА ЗОРЯ“

видання Дніпровського Союзу Співживчих Союзів України.

Журнал буде виходити 24 рази на рік. „Кооперативна Зоря“ є провідний орган співживчої кооперації на Україні і на своїх сторінках буде освятлювати основні питання з життя і діяльності споживчих товариств і союзів України і даватиме практичні вказівки і поради робітникам кооперації.

Крім кооперативних питань, „Кооперативна Зоря“ буде освятлювати також і економічні та загально-громадські питання, які в зв'язку з заміщенням світової війни і відродженням України набірають великої ваги. Журнал признається головним чином для керівників споживчих товариств і союзів.

Журнал матиме такі відділи:

- 1) Передові статті. 2) Економічні та кооперативні питання. 3) Теорія та історія кооперації. 4) Соціально-кооперативне будівництво. 5) Кооперативна промисловість. 6) Культурно-просвітня діяльність кооперації. 7) Чергові питання кооперативної практики. 8) Статистичні матеріали. 9) Огляд преси. 10) З кооперативного життя на Україні і за кордоном. 11) Торговельно-фінансові відомості. 12) З життя Дніпровського союзу. 13) Дописи. 14) Бібліографія.

В „Кооперативній Зорі“ на протязі 1918 р. писали такі особи:

С. Андрієнко, В. Андрійович, Г. Актур, Х. Барановський, Безробітний Столяр, М. Великий-Кейданський, О. Вино, Л. Бобирь-Бухановський, Л. Вошко, М. Вовчинський, О. Варавва, Васильєв М. Вергун, П. Височанський, П. Виктор, Проф. С. Волобя, В. Галевич, Володимир Ганчель, П. Глушенко, Микита Голованець, А. Голово, Н. Горова, Дека, М. Денісенко, С. Драгоманів, В. Ігнатієнко, М. Іонов, Д. Карпенко, В. Коваль, Олександр Ковалевський, Д. Колух, Кооператор, О. Корічєвський, І. Калайда, Микола Левитський, Лєво, А. Литвиненко, Марко Лупецький, Мхасенко, В. Мороз, А. Нештін, Л. Новський, В. Отроківський, М. Панько, П. Парас, П. Пожарський, Д. Подупанів, І. Поляков, Правобережний, І. Прихоженко, С. Раузов, М. Рахнів, В. Ріаніченко, Свід, А. Сербінченко, Мих. Сивочуб, П. Сидоренко, М. Ставченко, Старий Кооператор, Проф. М. Туган-Барановський, К. Український, І. Улашівський, Д-р Фабриціус, Ф. Філіпович, В. Фергарт, Г. Фрид, А. Харченко, Холод, С. Христюк, П. Христюк, Х-ось, І. Чопівський, І. Чуванів, І. Шарія, А. Шпалак, І. Шпаківський і инші.

Передплата на рік 30 карб. Адреса редакції та контори, Київ, Володимирська, 46. 5-27-1

Хрещатийський переулон № 5.

Хрещатийський переулон № 5.

Центральне Інформаційне Бюро перевело свою Контору зі славянської гостиниці на Хрещатийський переулон ч. 5 біля Думського майдану. Потрібні досвідчені агітатори з посвідченнями від Соціалістичних партій. Всі особи і прибувачі з місць делегації, які їдуть на провінції дістають даром літературу для розповсюдження між населенням.

Хрещатийський переулон № 5.

Хрещатийський переулон № 5.

„НОВА РАДА“

Щоденна політична, економічна і літературна газета. Приймається передплата на рік 1919-го

Ціна на 3 місяці 42 карб., 2 м. 28 карб., 1 м. 14 карб. в дрібнім продажі 60 коп. за примірник.

В 1918 році в „НОВІЙ РАДІ“ писали такі особи:

- К. Анищенко, В. Андрієвський, Федір Ближний, Микола Везоносов (Архiepіскоп Никон), Кристофор Варановський, Степан Бабак, д-р Мирон Кордуба, С. Волох, Ан. Василько, Павло Вовкушевський, Ст. Васильченко, Петро Волосенко, Степан Гаєвський, Євген Ганейзер, д-р Галін, Ілля Галант, Марія Грінченко, Терентій Галапура, Андрій Горленко, Георгій Гасенко, Петро Гаєнко, Андрій Голово, Дмитро Дорошенко, Володимир Дурдуювський, д-р Дмитро Довгов, Сергій Дусанський, Карпо Дмитрюк, Федір Дудко, Олександр Доронкович, Петро Длушок, Василь Дога, Сергій Євремів, Леонід Жебузов, Андрій Жук, Павло Зайцев, Марія Ішуніна, Михайло Івченко, В. Іваненко, Н. Іванна, Олександр Кузьминський, Михайло Корчівський, Василь Король, Олександр Кандіба, В. Костельський, Федір Касіля, Микола Крушинський, п.-о. Крамаренко, Федір Коломіус, Іван Капустяновський, Микола Ковалевський, Макар Кущірін, Кох А., Петро Коломийченко, Микола Крупський, Д. Кушнір, І. Козовал, Володимир Леонтович, Константин Лоський, академик Орест Левицький, Платон Лізиченко, Ростислав Лащенко, д-р Д. Левицький, Микола Литвицький, Ганна Ломачинська, Павло Мазюкович, проф. Кость Мацієвич, Юрій Меленевський, Дмитро Маркович, акад. Олександр Мурашко, Михайло Мотиланський, Олександр Мишук, Федір Магнусовський, Йосип Маєвський, Андрій Ніковський, Володимир Науменко, проф. Іван Отленко, Дмитро Одріна, Іван Опшов, О. Олес, Єпископ Олексій, Вячеслав Прокопович, Олександр Пилькевич, Виктор Писнячевський, С. Панасенко Іван Прихоженко, Прохій Полятечко, Промисловцев Причєна, Євген Перфєльський, Методій Павловський, Софія Русова, Василь Ріаніченко, Ромул, Р. Рєлїцький, Н. Сярін, Федір Слюсаренко, Микола Стадник, Григорій Сливоз, Володимир Страшкевич, Ольга Сивіна, Людмила Старилька-Чернявська, Петро Стебницький, П. Смутко, Олександр Шропко, Олександр Саліковський, Іван Селешкий, Яків Савченко, Іван Саліжний, Соколов, Гр. Стрілець, Сямонів, Микола Сливко, Юр. Стрижаський, Василь Суліца, Володимир Самійленко (В. Сивенький), В. Старий, Гр. Тисаченко, Павло Тичина, Михайло Тимофіїв, акад. М. Туган-Барановський, Сергій Тележинський, Павло Темченко, п.-о. Тарнаський, Володимир Уляницький, Ів. Харченко, О. Хомєко, проф. І. Фещенко-Чопівський, Євген Чкаленко, С. Чалий, Сергій Шелухин, проф. К. Широцький, Сергій Шлемет, Олександр Шульгин, Григ. Шняков, Леонід Юрєвич, С. Яковлів, М. Якименко, А. Яринович.

Адреса редакції і контори: У Києві, Інститутська, 22.

Редактор і видавець Андрій Ніковський.

Директор контори Н. Панченко.

Редакційна колегія: Сергій Євремів, Андрій Ніковський, Павло Тичина.

Пайови помешкання

з 3-4-5 кімнат продаються на пільгових умовах. Огляд і справ.: Іришська вул. № 3-а, помешк. 7, од 9 до 12 год. дня, в свята од 12 до 3 год. дня. 10-027-1

ЧЕРНИШЕВСЬКІ КУРСИ

інж. В. М. Щукина

повинили прийом на січень семестр Б. Кудравська, 24. пом. 1 ком. шн. строчна і відповідальна підготовка

ЗА 4 КЛАСИ хлоп. й жіноч. гімназій ЗА 5 і 6, 7 і 8, кл. хлоп. й жіноч. гімназій.

Окремі групи народних вчителів. ПЛАТА по курсі жін. гім. ЗМЕНШЕНА. При курсах бібліот. БЕЗПЛАТ. ПІДРУЧ. Приєм 6-8 г. веч. Нов. прогр. екзамен. БЕЗПЛАТНО. 23-2

Подільська Губерняльна Управа, запрошує фахівців на посаду завідуючого філією у Вінниці. Платя всім тисяч чотиріста карбованців редактору шкільних підручників у Кам'янці. Платня сім тисяч двісті карбованців. 3-57-1

Для шкєли потрібен Техник-Керамик українсько-знаєць та дїловод. Звертатися Київ, Тарасівська б. 9 п. 67 тел. 50-04. 1-020-1

„Україна“

Приймається передплата на нову велику газету

Редактор-видавець Володимир Самійленко.

Газета буде обслуговувати інтереси селян, робітників та трудової інтелігенції, міцно стоїти на ґрунті української національної державности й обстоюватиме гасла:

- 1. Хай живе Самостійний Український Народ — правовий господар на своїй землі. 2. Хай живе всевітнє визволення поневолених націй; 3. Хай живе всевітнє визволення праці від влади капіталу.

Редакція має густу сітку власних дописувачів на Україні і по всіх визначніших центрах Європи. Передплата: на 3 м.—84 гривні; на 1 м.—28 гривень.

Адреса редакції і контори: Київ, Театральна площа 48-а. пом. буаш. газ. „Відродження“, телефон 57-15.

До всіх синіх жупанів.

Прийшов час, коли маємо повну можливість відати себе до розпорядження уряду Української Народної Республіки. І тим самим перевести в життя ті мрії, що ми виплакали Іх в далекий чужині.

Зараз Україна переживає таку хвилину, котрій мусимо відати всі сили, енергію та, як потрібно, то й життя. Тому всі до гурту! Всі до міцної одностайної організації, щоб і собі стати в ряди борців за щастя українського народу.

Прогаана хвилинка—то злочин проти Республіки, за котрий немає прощення.

У Києві складено комісія по скликанню „синьої дивізії“ з бувших у ній товаришів, яку стверджено п. головним отаманом українських республіканських військ С. Петлюрою.

Всіх козаків обох бувших синіх дивізій комісія закликає негайно з'явитися.

Служба не може бути перенесена до гуртовання. Комісія миститься в Києві на Фундуківській 5. (другий поверх). Голова комісії по скликанню „синьої дивізії“ Ф. Крушинський. Заступник голови М. Пашенко. Секретар М. Заборівський.

Члени: Я. Павлюк, Д. Андрій, Я. Шевченко, В. Кражановський, О. Дем'яненко, Д. Щербина і Корчак. Усі столичні і провінційальні газети просимо цей заклик хоч і за плату передрукувати.

Панове-товариші! Ідучи з провінції в „синю дивізію“, беріть з собою на службу в дивізії певних і щирих українців, за яких би ви могли поручитися не вагаючись.

Комісія.

Книгарня Всеукраїнського учительського видавничого т-ва „ВСЕУВИТО“

(К и Г в, Вел.-Володимирська, 34) має великий вибір галицьких видань: краще письменство, наукові твори, словники, дитячі книжки, книжки релігійного змісту і инші.

- ВИЙШЛИ З ДРУКУ ВЛАСНІ ВИДАННЯ: 1) О. Степешко.—Рідні колоски, ч. 1-а, вид. 2-е, ц. 13 гривень 50 коп. 2) Р. Русова.—Перша після букв. читанка для доросл., вид. 1, ц. 5 грив. 3) Шапошников та Вальцов.—Збірник альгебрійних задач, ч. 1-а перекл. з моск. ц. 16 гривень. 4) Портрети Т. Г. Шевченка, мал. Сніжжого, ц. 10 гривень.

НА СЯЛАДІ Т-ВА В ВЕЛИКИЙ НІЛЬНОСТІ Є ТАКІ ВИДАННЯ: 1) Вічер-Стоу. Дядькова Томова хатина, перекл. М. Загірця, ц. 18 грив. 2) Шкільна мапа України, ціна 10 гривень. 3) Тальбот. Старшини у Вільбайській школі, перекл. М. Загірця, ц. 15 гр. 4) Порадник дїтям позашкільної освіти, вид. 1, ц. 7 гривень. 5) Русова С. Доглядне виховання, ц. 6 гривень. 6) Дубровський. Московсько-український словник, ц. 24 гривні 7) Болодський Панна Штукарка. Жарт на 3 дії, 4 гривні.

а також всі підручники, які видано при фінансовій допомозі Міністерства Освіти.

„ВСЕУВИТО“ приймає замовлення на складання шкільних та народніх бібліотек. Взірцевий каталог бібліотек на ріжні ціни друкується. Школам, земствам і книгарням знижка.

Друк. акці. т-ва „Петро Варєвський у Києві“ Хрещатик №